

A romantic couple in a bedroom. A man with dark hair, wearing a white shirt with open sleeves, leans over a woman with long brown hair. The woman is wearing a purple off-the-shoulder top with ruffled sleeves and is looking up at him. They are in a close embrace, and the background shows a bed with white linens and a patterned headboard.

Mary Baloghová

Láska ako sen

Mary Baloghová

Láska ako sen

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Z anglického originálu Mary Balogh: *Only Enchanting*, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Signet, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group, Inc., New York 2014,
preložila Tamara Chovanová.

*Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom
autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť
so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.*

V texte sú použité citáty z diela W. Shakespeara *Macbeth*
v preklade Jozefa Kota (Tatran 1979).

By arrangement with MARIA CARVAINIS AGENCY, INC. and PRAVA I PREVODI.
Translated from the English ONLY ENCHANTING.
First published by Signet, an imprint of New American Library,
a division of Penguin Group (USA) LLC.

Copyright © Mary Balogh 2014
All rights reserved
Translation © Tamara Chovanová 2015
Cover Design © Peter Brunovský 2015
Cover Photo © Franco Accornero
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1895-1



AGNES KEEPINGOVÁ MALA dvadsaťšesť rokov, ale nikdy nebola zaľúbená ani nečakala, že sa niekedy zaľúbi – a ani sa netúžila zaľúbiť. Rada mala svoje city aj svoj život pod kontrolou.

Ako osemnásťročná sa rozhodla vydať za Williama Keepinga, džentlmena zo susedstva, ktorý jej triezvo dvoril, mal slušné spôsoby a skromné prostriedky, a tak ako sa patrí, navštívil jej otca a v prítomnosti otcovej druhej manželky ho veľmi zdvorilo požiadal o ruku jeho dcéry. Agnes mala rada svojho manžela a bolo jej s ním takmer päť rokov dobre, až kým nepodľahol vážnemu prechladnutiu. Trúchlila za ním dlhšie, ako bol požadovaný rok, celý čas nosila čierne šaty a ešte vždy jej chýbal, bolo jej za ním smutno.

Ale nikdy ho neľúbila ani on ju. Už tá predstava sa jej zdala čudná – akoby naznačovala divú, bezuzdnú vášeň.

Keď sa pokúsila predstaviť si Williama posadnutého bezuzdnou vášňou, len sa usmiala na svoj odraz v zrkadle. Ale potom sa jej pohľad sústredil na seba a zišlo jej na um, že by mala obdivovať svoju krásu teraz, kým sa dá, lebo keď príde na bál, bude okamžite jasné, že v skutočnosti vôbec nevyzerá veľkolepo.

Mala oblečené zelené hodvábne večerné šaty, ktoré sa jej veľmi páčili, hoci ani zďaleka neboli nové – vlastne ich mala už za Williamovho života, a ani vtedy neboli najmodnejšie. Zvýšený pás, neveľmi hlboký výstrih, krátke nazberkané rukávy a okolo lemu sukne a rukávov strieborná výšivka... Šaty

boli dosť staré, no nevyzerali obnosené. Koniec koncov dámy nenosia svoj najlepšie večerné šaty veľmi často, najmä ak sa nepohybujú vo vyšších kruhoch. Agnes teraz už niekoľko mesiacov žila v skromnom domci v dedinke Inglebrook v Gloucestershire so svojou staršou sestrou Dorou.

Agnes nikdy predtým nebola na bále. Samozrejme, zúčastnila sa na tanečných zábavách a niekto by možno povedal, že to je to isté ako bál, akurát sa to inak volá. Ale v skutočnosti medzi tým bol obrovský rozdiel. Tanečné zábavy sa konali väčšinou v spoločenských miestnostiach v hostincoch, bály boli súkromné zábavy a usporadúvali ich bohaté, vysokopostavené hostiteľky, ktoré bývali v domoch, kde mali aj plesové sály. A takých ľudí ani takých domov nebolo na vidieku veľa.

Ale jeden taký človek predsa len žil nablízku.

Middlebury Park, ktorý sa nachádzal len dva kilometre od Inglebrook, bola honosná rezidencia a patrila vikomtovi Darleighovi, manželovi Agnesinej novej, veľmi drahej priateľky Sophie. V dlhom východnom krídle sa nachádzali ohromujúco krásne reprezentačné apartmány – Agnes sa to aspoň zdalo, keď ju Sophia raz popoludní krátko po ich zoznámení povodila po dome. A bola tam aj veľmi rozľahlá plesová sála.

Vikomt získal svoj titul po tom, čo jeho strýko aj bratanec zomreli krutou násilnou smrťou, a až teraz, po štyroch rokoch, sa Middlebury Park stal spoločenským strediskom celého okolia. Lord Darleigh ako sedemnásťročný oslepol, keď pôsobil ako dôstojník delostrelectva na Pyrenejskom polostrove, dva roky predtým, než získal titul, majetok a bohatstvo. Žil utiahnuto v Middlebury, kým sa tento rok koncom jari v Londýne nezoznánil a nezosobášil so Sophiou – to bolo tesne predtým, ako sa do tých končín prisťahovala Agnes. Vďaka manželke vikomt získal sebaistotu, ktorá mu predtým chýbala, a Sophia sa pribrala pomáhať mu a zároveň sa stala paňou veľkého domu a majetku.

A preto usporiadala bál.

Ony dve sa rozhodli obnoviť tradíciu dožinkových slávností, ktoré sa vždy konali začiatkom októbra. Ale v dedine sa o tom hovorilo skôr ako o svadobnej oslave, lebo vikomt sa oženil v tichosti v Londýne len týždeň po tom, čo sa zoznánil so svojou nastávajúcou, a vtedy sa nijaká svadobná hostina nekonala. Dokonca ani ich rodiny sa nezúčastnili na svadbe. Krátko po tom, čo Sophia prišla do Middlebury, sľúbila, že v blízkej budúcnosti sa bude konať hostina, a tak usporiadala tento bál, hoci už bola v požehnanom stave a nedalo sa to zakryť ani módnymi šatami s voľnými sukňami. Celé okolie o tom vedelo, hoci oficiálne to ešte neoznámili.

Nedalo sa povedať, že pozvanie na bál je výnimočná česť, lebo pozvali ľudí takmer z celej dediny aj z najbližšieho okolia. A Dora mala dosť blízky vzťah s vikomtom a jeho manželkou, lebo obom dávala hodiny klavíra a lordovi Darleighovi aj hodiny hry na husliach a na harfe. Agnes bola Sophiinou priateľkou, odkedy prišli na to, že obe majú rady výtvarné umenie – Agnes maľovala akvarely, Sophia kreslila výstižné karikatúry a ilustrovala detské knižky.

Ale na bále sa mali zúčastniť aj iní, vznešenejší hostia, nielen susedia z vidieka. Mali zavítať aj sestry lorda Darleigha s manželmi a vikomt Ponsonby, jeden z vikomtových priateľov. Sophia jej vysvetlila, že oni dvaja patrili do skupiny siedmich osôb, ktoré strávili spolu niekoľko rokov v Cornwalle, kde sa zotavovali z rozličných vojnových zranení. Väčšina z nich boli vojenská dôstojníci. Hovorili si Klub tých, čo prežili a každý rok strávili spolu zopár týždňov.

A mali prísť aj členovia Sophiinej rodiny: strýko Terrence Fry, diplomat, a ďalší strýko a teta – sir Clarence a lady Marchová – s dcérou.

Znelo to dosť veľkolepo a Agnes sa na ten bál dosť tešila, dalo by sa povedať, že bola takmer vzrušená. Nikdy nevnímala sama seba ako ženu, ktorá si potrpí na spoločenskú nádheru, tak ako si nemyslela, že sa niekedy zaľúbi. Ale dychtivo

očakávala tento bál, možno preto, lebo aj Sophia sa ho nevedela dočkať, a Agnes si veľmi obľúbila svoju mladú priateľku. Už kvôli nej chcela, aby bál dopadol dobre.

Kriticky sa zahľadela na svoj účes – vlasy si upravila sama. Podarilo sa jej vyčesať si kučery dovysoka a zopár prameňov nechala padať na šiju a popri ušiach. No nedalo sa povedať, že by to bolo niečo dômyselné. A ani vlasy nemali výraznú farbu – neopísateľný odtieň stredne hnedej, našťastie sa jej krásne leskli. Ani tvár nemám veľmi výraznú, pomyslela si a krivo sa usmiala na svoj odraz v zrkadle. Ale že by bola škaredá, to sa zase nedalo povedať. No určite nie oslnujúca krásavica. Ach, Bože dobrý, veď nikdy ani netúžila byť krásna. Z toho bálu sa jej tuším nejako krúti hlava.

Ona a Dora prišli zavčasu, tak ako väčšina hostí z okolia. Chodiť neskoro je typické pre smotánku počas spoločenskej sezóny v Londýne, poznamenala Dora, keď vyrazili z domu o desať minút skôr, ako plánovali. Alebo to aspoň počula. Ale ľudia na vidieku majú lepšie spôsoby. A tak prišli včasnšie.

Kým vystúpili po schodoch k dverám plesovej sály, Agnes sa zadychčala. Dom vyzeral akosi inak, veľkolepejšie než inokedy – všade boli kvety a vo svietnikoch horeli sviece.

Sophia stála pri krídlových dverách a prijímala hostí s lordom Darleighom – Agnes sa hneď uvoľnila a srdečne sa usmiala. Hoci nečakala, že sa niekedy zaľúbi, nepopierala, že existuje čosi ako láska a že je to krásny cit. Lord a lady Darleighovci sa očividne ľúbili, hoci nikdy nedávali najavo svoje city na verejnosti.

Sophia v tyrkysových šatách vyzerala krásne – nádherne jej ladili s gaštanovými vlasmi. Keď sa vydávala, mala vlasy krátke ako chlapec, ale odvtedy jej už podrástli. Ešte vždy neboli dlhé, no jej komorná s nimi urobila niečo rafinované, účes teraz vyzeral veľmi elegantne a Agnes sa jej priateľka zdala viac ako pekná. Zoširoka sa usmiala na Doru aj Agnes, obe objala a lord Darleigh, hoci bol slepý, akoby uprel modré oči priamo na ne a s úsmevom im potriasol ruku.

„Pani Keepingová, slečna Debbinsová,“ povedal, „je od vás naozaj milé, že ste prišli – teraz už bude náš bál dokonalý.“

Akoby mu jeho hostia robili láskavosť. V čierno-bielej kombinácii vyzeral príťažlivo, elegantne.

Nebolo ťažké zistiť, kto v sále je cudzí. Keď človek žije na vidieku, hoci len pár mesiacov, väčšinou všade stretáva tých istých ľudí. Neznámi hostia priniesli so sebou najnovšiu módu, takže Agnesine najlepšie zelené šaty zostali v ich tieni, presne ako predpokladala. A zatienili všetkých okrem seba.

Pani Huntová, vikomtova matka, sa láskavo ujala Dory a Agnes a predstavila ich hosťom – najprv sirovi Clarenceovi, lady Marchovej a slečne Marchovej, ktorí pôsobili veľmi dôstojne, hoci perá vo vlasoch lady Marchovej dosahovali dosť ohromujúcu výšku. Blahosklonne sa im uklonili – aj s perami – a Agnes urobila puckerlík tak ako Dora. Potom prišiel na rad sir Terrence Fry a jeho nevlastný syn pán Sebastian Maycock, obaja boli oblečení elegantne, ale nie vyzývavo. Prvý sa im zdvorilo uklonil a poznamenal, že ich dedinka je veľmi pekná. Ten druhý, vysoký, príťažlivý mladý džentlmen oslnivo blysol bielymi zubami a povedal, že ho teší... Dúfal, že si s nimi počas večera zatancuje, hoci ani s jednou sa nedohodol na konkrétnom kole.

Šarmantný lichotník, pomyslela si Agnes, hoci je skôr zaľúbený do seba než do nejakej dámy. Ale nemala by ho hneď posudzovať, keď nemá dôvod, aby dospela k takému úsudku.

A potom ich pani Huntová predstavila vikomtovi Ponsonbymu, bezchybne oblečenému v čiernom, bielu mal iba náprsenku a zložito uviazaný nákrčník, k tomu striebornú vestu. Ten muž veru zatienil všetkých ostatných mužov okrem vikomta Darleigha. Vysoký, urastený, plavovlasý, ale vlasy nemal priveľmi svetlé ani žlté, čo na mužovi nikdy nevyzerá dobre. Črty klasicky dokonalé, oči výrazne zelené. V tých očiach sa zračila akási únava zo sveta a na perách akoby mu pohrával posmešný úsmev. V ruke s dlhými prstami držal lorňon so striebornou rúčkou.

Agnes si neprijemne uvedomovala, ako obyčajne pri ňom vyzerá. A hoci nezdvihol lorňon k oku, keď ich pani Huntová predstavovala – Agnes si pomyslela, že zrejme je priveľmi dobre vychovaný, aby to urobil –, napriek tomu mala pocit, že si ich dôkladne prezrel a zavrhol ich, hoci sa Dore aj jej zdvorilo uklonil, spýtal sa ich, ako sa majú, dokonca venoval pozornosť ich nevelmi iskrivým odpovediam.

Pri takom mužovi sa Agnes vždy cítila nesvoja, hoci, pravda, nestretla zas až tak veľa takých mužov. Pri ohromujúco krásnych mužoch sa sama cítila veľmi všedne a vždy sa nakoniec nenávidela. Ako môže zapôsobiť na takých mužov? Ako koketa s prázdnu hlavou, má klipkať mihalnicami? Alebo ako kultivovaná a duchaplná dáma? Nezmysel!

Ale nepodarilo sa jej odísť dosť rýchlo, aby sa znova cítila sama sebou, pretože sa zarožprávala s manželmi Latchleyovcami a poľutovala pána Latchleyho, lebo pred týždňom spadol zo strechy na stodole a zlomil si nohu. Nevedel si vynachváliť lorda a lady Darleighovcov – prišli ho osobne navštíviť a trvali na tom, že poňho pošlú koč, aby jeho i pani manželku priviezol na bál, dokonca ho presvedčili, aby u nich s manželkou prenocoval a až ráno sa vrátil kočom domov.

Kým sa rozprávali, Agnes sa radostne obzerala dookola. Drevená dlážka bola taká vyleštená, až sa blýskala. Všade stáli veľké črepníky s kvetmi v jesenných farbách. Zo stropu pomaľovaného mytologickými výjavmi viseli tri veľké lustre a v nich horeli desiatky sviec – osvetlenie zvyrazňovalo pozlátané vlysy nad dreveným obkladom na stenách a odrážalo sa od mnohých zrkadiel, vďaka ktorým už aj tak dosť priestranná miestnosť pôsobila ešte rozľahlejšie. Členovia kapely – áno, bola tam osemčlenná kapela – zaujali svoje miesta na pódiu na opačnom konci sály a ladili si nástroje.

Zdalo sa, že prišli úplne všetci. Lord Darleigh a Sophia sa vrátili do sály a sir Terrence Fry vykročil k nim, očividne s úmyslom zatancovať si prvé kolo ľudových tancov so svojou neterou. Agnes sa usmiala. Bavilo ju pozorovať Marchov-

cov, ako sa posúvajú bližšie k vikomtovi Ponsonbymu. Bolo jej jasné, že chcú, aby prvé kolo tancoval so slečnou Marchovou. A ešte väčšmi ju pobavilo, keď videla, ako nenáhlivo odišiel a ani na nich nepozrel. Očividne to bol džentlmen zvyknutý vyhýbať sa nevítaným ponukám.

Ach, keď sa bude rozprávať so Sophiou, musí jej to povedať. Sophia vedela majstrovsky kresliť karikatúry.

Agnes bola úplne zaujatá sledovaním rozladeného výrazu na tvárach všetkých troch Marchovcov a nevšimla si, že vikomt Ponsonby vykročil k pohovke, na ktorej mal vyloženú zlomenú nohu pán Latchley. Ibaže on mu nešiel vyjadriť súcit ani pozdraviť toho zraneného muža. Namiesto toho zastal a uklonil sa jej.

„Pani Keepingová,“ oslovil ju ležérne, tak trochu znudene, „p-predpokladám, ž-že na takýchto udalostiach od n-nás čakajú, že b-budeme tancovať. To mi aspoň dnes p-popoludní oznámil môj p-priateľ Darleigh. A hoci je s-slepý a dá sa p-predpokladať, že nevidí, či netancujem, p-poznám ho veľmi dobre a som si istý, ž-že b-by to uvidel, aj keby m-mu to nikto nepovedal. Niekedy si kladiem otázku, načo má č-človek slepého priateľa, keď ho ani nemôže oklamať?“

Ach, on sa zajakáva! Ale to bola jediná nedokonalosť. Viečka mal mierne privreté, takže pôsobil ospalo, hoci jeho oči vôbec nevyzerali ospalo.

Agnes sa zasmiala. Čo iné mala urobiť? Vyzval ju do tanca? Ale to predsa nepovedal. Alebo áno...?

„Ach,“ zdvihol lorňon takmer k oku. Všimla si, že má krásne upravené nechty, no ruku mal neomylné mužskú. „Presne tak. V-vidím, že s-so mnou cítite. Ale musíme tancovať. Urobíte m-mi tú česť, m-adam, a zadubasíte si so m-mnou?“

Vyzval ju do tanca, a to do prvého kola. Vrucne si želala, aby ju niekto vzal do tanca. Koniec koncov má len dvadsaťšesť rokov, ešte nie je starena. Ale – vikomt Ponsonby? Bola v pokušení rozbehnúť sa k dverám a zastaviť sa až doma.

Čo je to s ňou, dofrasa?

„Ďakujem, mylord,“ odvetila zdržanlivo. „Hoci sa pokúsim tancovať ladne.“

„N-nič iné od vás neočakávam,“ odvetil. „To ja b-budem dubasiť.“ Nastavil jej ruku a ona mu položila dlaň na zápäsť, potom ju odviedol medzi tanečníkov. Keď zaujala svoje miesto v rade dám, uklonil sa jej a zaradil sa medzi pánov naproti.

Bože dobrý, vzdychla v duchu a chvíľu nedokázala vôbec myslieť. Ale zachránil ju zmysel pre humor a usmiala sa. Zaujtra sa bude na tejto polhodinke schuti zabávať. Najväčšie víťazstvo v jej živote. Bude na to spomínať celý týždeň. Možno aj dva. Takmer sa nahlas zasmiala.

Vikomt Ponsonby si nevšímal ruch navôkol, ironicky zdvihol obočie a pozrel rovno na ňu. Ach bože! Určite sa teraz čuduje, čo jej je také smiešne. Bude sa domnievať, že je šťastná, že s ním môže tancovať – čo aj bola, hoci by bolo netaktné triumfálne sa preto usmievať.

Kapela zahrála prvý akord a spustila.

Vôbec ju neprekvapilo, keď zistila, že podceňoval svoje tanečné umenie. Kroky a figúry predvádzal s elegantným pôvabom, no pritom mužne. A priťahoval množstvo pohľadov: muži mu závideli, ženy ho obdivovali. Hoci zložité tanečné kroky im nedovoľovali zhovárať sa, sústredil pozornosť na Agnes – cítila, že tancuje s ňou, a nielen preto, lebo sa chce správať spoločensky.

Takto sa správa ozajstný džentlmen, premýšľala, keď ju viedol k Dore a zdvorilo sa im obom uklonil, potom sa pobral ďalej. Na tom, že jej venoval pozornosť, nebolo nič zvláštne, napriek tomu mala pocit, že ešte nikdy si nijaký večer nevychutnala tak ako tento.

Vychutnala? Akoby sa už skončil...

„Som rada,“ poznamenala Dora, „že ťa niekto vzal do tanca, Agnes. A je to mimoriadne príťažlivý džentlmen, nemyslíš? Hoci musím priznať, že to jeho zdvihnuté obočie pôsobí tak trochu posmešne.“

„Veru,“ prikývla Agnes a ochladzovala si líca vejárom. Obe sa zasmiali.

Ona však nemala pocit, že by sa jej vysmieval zdvihnutým obočím alebo osobne. Cítila hrdosť. A nepochybovala, že o tomto bále, úvodnom kole a tanečnom partnerovi bude snívať ešte niekoľko dní, možno aj týždňov. Alebo rokov. Teraz sa celkom spokojne môže vrátiť domov, hoci takto skoro to nie je možné. Žiaľ, teraz jej zvyšok večera bude pripadať ako antiklimax.

Ale nebolo to tak.

Všetci odložili bokom každodenné starosti, aby sa dobre zabavili na dožinkovom bále v Middlebury Parku. A všetci prišli osláviť šťastné, čoskoro plodné manželstvo mladého vikomta, ktorého tak veľmi ľutovali, keď sem prišiel pred tri a pol rokom, slepý, sám, doslova udusený starostlivosťou svojej matky, starej matky a sestier. Prišli osláviť jeho manželstvo s drobnou ženou, ktorá si svojím šarmom a bezmedznou energiou získala takmer všetky srdcia, hoci tam bývala ešte len sedem mesiacov.

Ako by Agnes mohla stáť bokom a neoslavovať s nimi? V skutočnosti to robila. Tancovala každé kolo a bola rada, že aj Dora si zatancovala do vôle. Na večeru ju odviezol pán Pendleton, jeden z vikomtových švagrov, prívetivý džentlmen, ktorý sa jej venoval počas stolovania, pričom z druhej strany sa jej prihovárala pani Pearlová, vikomtova stará matka z matkinej strany.

Pred večerou odznali prípitky, príhovory a po hostine sa krájala svadobná torta. Bolo to celkom ako na riadnej svadobnej hostine.

A po večeri sa malo znova tancovať – a to waltz. Mal to byť prvý waltz v ten večer a zároveň asi aj posledný a vyvolal medzi hosťami značný záujem, lebo hoci v Londýne a iných veľkých mestách sa tancoval už niekoľko rokov, na vidieku sa ešte vždy považoval za nebezpečný a na tanečných zábavách ho málokedy zaradili do programu. Agnes však ovlá-

dala kroky. Cvičila si ich s Dorou, tá učila tancovať niektoré svoje žiačky, ktorým dávala hodiny klavíra, medzi nimi aj Sophiu. Dora sa zdôverila Agnes, že vikomtka bude waltz tancovať so svojím strýkom.

Ale keď Agnes obrátila hlavu, aby zistila, prečo nastal rozruch a zaznel smiech, pochopila, že Sophia ho neplánovala tancovať so strýkom. Ktosi začal pomaly tieskať a ostatní sa pridali.

„Zatancuj si s ňou waltz,“ ozval sa ktosi – bol to pán Harrison, dobrý priateľ lorda Darleigha.

Agnes videla, že Sophia stojí na parkete s vystretým ramenom, v ruke drží ruku vikomta Darleigha. V zružovenej tvári sa zračil smiech. Ach bože, usiluje sa presvedčiť manžela, aby si s ňou zatancoval. A teraz polovica hostí v sále rytmicky tieskala. Agnes sa pridala.

A všetci skandovali slová pána Harrisona: „Tancujte s ňou! Tancujte s ňou!“

Vikomt urobil pár krokov so Sophiou na prázdny parket.

„Ak sa verejne znemožní,“ povedal vikomt, keď skandovanie a potlesk doznali, „boli by ste všetci takí láskaví a tvárili sa, že ste nič nevideli?“

Hostia sa zasmiali.

Kapela nečakala na ostatných.

Agnes si pritisla ruky na hrud' a dívala sa s ostatnými – dúfala, že vikomt sa neznemožní. Spočiatku tancoval trochu nemotorne, no v tvári sa mu zračil smiech a tak sa z toho tešil, že Agnes musela potláčať slzy. A potom našiel rytmus a Sophia naňho hľadela s takým žiarivým obdivom, že hoci Agnes zúrivo žmurkala, jedna slza jej predsa len stiekla po líci. Zotrela si ju špičkou prsta a úzkostlivo sa obzerala okolo seba, či si to niekto všimol. Nevšimol, zato ona postrehla, že viacerým ľuďom sa podozrivo lesknú oči.

Po pár minútach hudba stíchla a k vikomtovi a vikomtke sa pridali aj iné páry. Agnes si spokojne, možno aj trochu roz-túžene vzdychla. Ach, bolo by krásne, keby...

Obrátila sa k Dore. „Dobre si to naučila Sophiu,“ pochválila ju.

Ale Dora upierala pohľad ponad sestrino plece.

„Mám dojem,“ zamrmlala, „že niekto si ňu vyhlíadal a chce ti už druhý raz venovať pozornosť. Obávam sa, že celý týždeň sa s tebou nebude dať vydržať.“

Agnes nestihla odpovedať ani obrátiť hlavu, aby zistila, na čo – alebo na koho – Dora hľadá.

„Pani Keepingová,“ ozval sa príjemný hlas vikomta Ponsonbyho, „dúfam, že nemám nijakého rivala v tomto kole. To by ma zdrvil. Ak už m-mám tancovať waltz, chcem ho tancovať s rozumnou p-partnerkou.“

Agnes otvorila vejár a obrátila sa k nemu.

„Skutočne, mylord?“ zatiahla. „A prečo si myslíte, že som rozumná?“ A vôbec, bol to kompliment?

Blúdila jej očami po tvári.

„V očiach vám vidím svetlo a p-pery máte mierne zvlnené, čo dokazuje, že nielen p-pozorujete život, ale si ho aj užívate. A ak sa nemýlim, ste p-pobavená pozorovateľka.“

Bože dobrý! Prekvapene naňho pozrela. Dúfala, že nikto si to nevšimol. Nebola si istá, či je to pravda.

„Ale prečo chcete s rozumnou partnerkou tancovať práve waltz, a nie iný tanec?“ spýtala sa.

Rozumné by bolo prijať jeho pozvanie do tanca bez dlhých rečí, lebo si nevedela predstaviť nič krajšie než tancovať waltz na ozajstnom bále. A kapela určite každú chvíľu spustí, hoci čakala, kým sa na parket postavia ďalšie páry. A ona mala príležitosť tancovať waltz s vikomtom Ponsonbym.

„Človek od začiatku až do t-trpkého konca tancuje s p-partnerkou zoči-voči,“ poznamenal. „Musí d-dúfať, že s ňou bude viesť zaujímavý rozhovor.“

„Ach, počasie asi nie je vhodná téma, však?“ nadhodila.

„Ani z-zdravotný stav všetkých p-príbuzných do š-štvrtého kolena,“ dodal. „Z-zatancujete si so mnou ten waltz?“

„Teraz mám strach,“ odvetila, „že budem mať zviazaný ja-

zyk. Tuším ste mi nenechali nijakú tému, o ktorej by som mohla rozumne konverzovať.“

Bez slova jej ponúkol svoje zápästie, ona naň položila ruku, a keď sa na ňu usmial, až sa jej kolená podlomili. Ten úsmev a privreté viečka naznačovali dôvernosť, ktorá bola v prísnom rozpore s tým, že boli na verejnom mieste.

Neocitla sa náhodou v rukách skúseného zvodcu žien?

„Keď som videl Vincenta tancovať waltz,“ nadhodil, „bolo mi do plaču. Vám nie, pani Keepingová?“

Ach bože, vari videl jej slzu?

„Pretože tancoval trochu nemotorne?“ Zdvihla obočie.

„Pretože je z-z-zaľúbený,“ pri poslednom slove sa veľmi zajakal.

„Vám sa nepáči romantická láska, mylord?“

„U iných ma to dojíma,“ odvetil. „Ale možno by sme predsa len mali radšej hovoriť o počasí.“

No nehovorili, lebo kapela v tej chvíli spustila. Položil Agnes ruku na pás a ona jemu na plece. Druhou rukou jej zovrel prsty a okamžite sa s ňou tak zatočil, až jej vyrazilo dych a zároveň ju to uistilo, že je nielen zvodca žien, ale aj skvelý tanečník. Bola presvedčená, že by ju dokázal viesť, aj keby nepoznala kroky.

Okolo nej sa mihali farby a svetlá. Obkolesila ju hudba, hlasy a smiech. Vo vzduchu sa vznášala vôňa kvetov, sviečok a kolínskej. Stala sa súčasťou toho víru, ba ocitla sa priamo v jeho strede.

A ten muž sa s ňou krútil po parkete a nepokúšal sa viesť rozhovor, či už rozumný, alebo nejaký iný, ale udržiaval správny odstup od jej tela a hľadel na ňu ospalými očami a ona mu pohľad opätovala, nemala pocit, že treba odvrátiť či skromne sklopiť pohľad – alebo niečo poznamenať.

Ten muž bol tak neuveriteľne príťažlivý, že nebola schopná vybudovať si obranný múr voči jeho čaru. V tvári sa mu zračilo, že je charakterný, hoci možno cynický a taký tajomný, že ani keby ho poznala celý život, nebola by schopná od-

haliť jeho masku. Mal v sebe moc, duchaplnosť, šarm, ale aj bolesť.

Kapela si už neurobila nijakú prestávku, a keď dohrala, skončilo sa aj kolo. A znova sa mu zračil v očiach posmešný lesk, aj pery sa mu mierne zvlنili.

„Takže nie rozumná,“ podotkol. „Iba očarujúca.“

Očarujúca?

Odviedol ju za Dorou, ladne sa uklonil a bez slova odišiel. A Agnes bola zaľúbená.

Pochabo, hlboko, po uši zaľúbená.

Do cynického, ostrieľaného, možno nebezpečného zvodcu žien.

Do muža, ktorého po dnešku viac neuvidí.

Ale to bude len dobre.

Bezpochyby.

2



O päť mesiacov

NA TO, ŽE BOL ZAČIATOK MARCA, bolo príjemné počasie, hoci trochu svieže, ale aspoň nepršalo ani nefúkal vietor, veď pršalo a fúkalo takmer od Vianoc. Teraz dokonca svietilo slnko. Flavian Arnott, vikomt Ponsonby, bol rád, že sa nemusí trmácať anglickým vidiekom zavretý v dusnom koči, ktorý hrkotal kdesi za jeho chrbtom spolu s komorníkom a batožinou, zatiaľ čo on jazdil na koni.

Bude to zvláštne, keď sa každoročné stretnutie ich klubu bude konať v Middlebury Parku, vo Vincentovom dome v Gloucestershire, a nie v Penderis Halle, sídle vojvodu Stanbrooka v Cornwalle. Všetci siedmi strávili v Penderise tri roky, kým sa zotavovali z rozličných vojnových zranení. Keď odchádzali, dohodli sa, že sa tam vždy raz do roka na pár týždňov vrátia, aby utužili priateľstvo a porozprávali sa, ako

pokročili. A sľub aj dodržali. Iba raz pred dvoma rokmi jeden z nich chýbal, lebo Hugov otec náhle zomrel krátko pred Hugovým odchodom z domu. Všetkým Hugo veľmi chýbal.

A tento rok hrozilo, že bude chýbať Vincent, vikomt Darleigh, lebo pred piatimi mesiacmi vyhlásil, že v marci nemôže odísť z Middlebury Parku, keďže lady Darleighová mala koncom februára priviesť na svet ich potomka. Popravde táto dáma sa ho pokúšala presvedčiť, aby nevymeškal stretnutie, ktoré preňho tak veľa znamená. Flavian to počul na vlastné uši, keď bol v Middlebury na dožinkovom bále. Keď pocho-pila, že Vincent tvrdošijne odmieta od nej odísť, navrhla, aby členovia klubu prišli do ich domu, takže Vincent stretnutie nezamešká a ani ju neopustí.

Radili sa aj s ostatnými piatimi a všetci súhlasili so zmenou miesta, hoci to bude zvláštne. A tento rok prídu na stretnutie aj manželky – tri dámy, o ktoré sa rozšírili ich rady od posledného stretnutia –, takže to bude ešte zvláštniešie. Ale život predsa nestojí, nie? Hoci niekedy je to človeku ľúto.

Flavian si uvedomil, že je takmer na konci cesty, keď vku-lsal do dedinky Ingelbrook a kývol hlavou mäsiarovi, ktorý zametal prah obchodu v dlhej zástere – zrejme ju mal na sebe, keď naposledy krájal mäso. Odbočka na príjazdovú cestu do Middlebury Parku bola na konci hlavnej dedinskej ulice. Rozmýšľal, či príde na stretnutie členov klubu prvý. Z neznámych dôvodov väčšinou chodil prvý. Prezrádzalo to dychtivosť, čo preňho nebolo typické – na spoločenské akcie chodieval zvyčajne neskoro, ako to bolo v móde.

Pri jednej pamätnej udalosti vlani na jar ho poslali od posvätných dverí Almacku v Londýne, pretože tam prišiel na bál, ktorý sa konal každý týždeň, primerane oblečený v staromódnych nohaviciach po kolená, ako sa vyžadovalo podľa pravidiel klubu, o jedenástej aj dve minúty. Ďalšie pravidlo klubu hlásalo, že po jedenástej nepustia dnu absolútne nikoho. Keď zistil, že vreckové hodinky mu meškajú, zdrvilo ho to. Aspoň tak to na druhý deň tvrdil svojej tete. Sľúbil, že si

zatancuje s jej dcérou, so svojou sesternicou. Teta naňho vyčítavo pozrela a poznamenala, že je to trápna výhovorka. Zato Ginny bola tvrdšia nátura, len zdvihla nos dohora a oznámila mu, vraj tanečný poriadok mala taký plný, že aj keby bol prišiel, musela by ho sklamať.

Ach, tá Ginny! Bodaj by bolo viac takých žien ako ona.

Keď prechádzal okolo vikárovej manželky, dotkol sa bičikom klobúka – mal žalostne zlú pamäť na mená, hoci jej bol predstavený –, zhovárala sa cez záhradnú farskú bránku s mohutnou ženou. Zaželal obom dámam príjemné popoludnie a obe ho ubezpečili, že je skutočne príjemné, a bodaj by vydržalo.

Vtedy zbadal, že po ulici kráča oproti nemu iná dáma s veľkým maliarskym stojanom pod pazuchou a s taškou, zrejme plnou maliarskych potrieb, v druhej ruke. Hneď si všimol, že má štíhlu, mladistvú postavu. Zdvihla hlavu, zrejme počula klopot kopýt, a vtedy ju spoznal.

Pani... Workingová? Lookingová? Darlingová? Dofrasa, nevedel si spomenúť na jej meno. Na žiadosť kontesy, ktorá bola jej priateľkou, s ňou tancoval na Vinceovom bále. Dokonca aj waltz – no veru.

Keď sa stretli, dotkol sa klobúka.

„Dobrý deň, madam,“ povedal.

„Mylord.“ Urobila pukerlík a vyjavene naňho pozrela so zdvihnutým obočím. Potom očervenela. A nie od sviežeho marcového vzduchu. V jednej chvíli mala líca bledé, vzápätí ju zaliala červeň. A sklopila viečka.

Hm, zaujímavé.

Vyzerala dobre, hoci sa nedalo povedať, že je oslňujúco krásna. Mala však pekné oči, teraz decentne skryté za viečkami, a ústa ako stvorené na úsmev – alebo bozkávanie. Vtedy si na niečo spomenul, ale tá predstava sa mu len na okamih vynorila v pamäti a vzápätí zmizla. No na porazenie! Spomienky mu to často robili – tvorili malé, niekedy aj veľké medzery v minulosti, o ktorých nič nevedel, kým sa mu zrazu

nevynorili v pamäti, niekedy dosť dlho na to, aby ich uchopil a zaostрил na ne, inokedy sa rozplynuli, prv než ich stihol uchopiť. No čo už.

Už nebola v rozpuku mladosti, hoci je pravdepodobne mladšia ako on. Vlastne určite je mladšia. Bože dobrý, veď on má už tridsať, hotová relikvia!

Nezastavil koňa. Dofrasa, ako sa tá žena volá? Pohol sa ďalej a ona takisto.

Rozumná, prebleslo mu hlavou, keď dorazil na koniec ulice, videl, že brána do Middlebury je otvorená, a odbočil s koňom na kľukatú aleju. To bol jeho prvý dojem z tej ženy, keď ju poslušne vyzval do prvého kola na tom dožinkovom bále. A po večeri ju vyzval, aby si s ním zatancovala waltz, s vysvetlením, že by sa s ňou rád rozumne porozprával.

To nebolo veľmi lichotivé, pomyslel si teraz, po piatich mesiacoch. Také slovo isto nerozbúši srdce ženy a nevyvolá v nej romantické sny. Ale o to predsa išlo, či áno? Počas waltzu sa nerozpávali – ani rozumne, ani inak. Ale... očarila ho.

Zvláštne, že si teraz na to spomenul, keď mu tá myšlienka po bále vyletela z hlavy. Zvláštne a trochu zahanbujúce. Čo mu tým chcela jeho pamäť povedať, keď si spomenula na to slovo? A pamätá si to správne? Vyslovil to nahlas? Počula to?

Takže nie rozumná. Iba očarujúca.

Čo tým myslel, dočerta?

Nebola očarujúca. Štíhla a celkom pekná, to áno. Ale nič viac. Zaujímavé oči a veselé ústa ako stvorené na bozkávanie nestačili na to, aby mu očarili zrak či myseľ.

Takže očarujúca. To slovo nepoužíval veľmi často.

Dúfal, že ho nepočula. A ak počula, že si to nezapamätala. No teraz sa začervenala.

Príjazdová cesta sa vynorila spomedzi stromov a naskytl sa mu nádherný pohľad na záhradu s ozdobne ostrihanými kríkmi a kvetinovými partermi – už takto skoro na jar pestrofarebnými – a na pôsobivú fasádu domu. A uvedomil si, tak ako vždy keď sem prišiel, že jeho priateľ tú nádheru nikdy neuvi-

dí. Flavian si vždy myslel, že slepota musí byť jedno z najhorších postihnutí. Ešte aj teraz, keď vedel, aký veselý vie byť Vincent a ako sa mu darí žiť šťastne a zmysluplne, ešte aj teraz ho pri pomyslení na Vinceovu slepotu zadúšalo od žiaľu.

Šťastie, že k domu zostával dobrý kúsok cesty. Čo by si ľudia pomysleli, keby videli vikomta Ponsonbyho so slzami v očiach? Až ho striaslo.

Keď odbočil na terasu, zbadal, že v dome si všimli jeho príchod, lebo veľké dvojkrídlové dvere sa o pár minút otvorili a Vincent vyšiel von so psom na vôdzke, voľnou rukou držal za ruku vikomtku. Obaja sa naňho žiarivo usmievali.

„Už som sa bál, že nikto nepríde,“ poznamenal Vincent. „A zrazu si tu, Flave.“

Teda naozaj prišiel prvý.

„Ako si vedel, že som to ja?“ spýtal sa Flavian a láskavo pozrel na priateľa. „Priznaj sa, vykúkal si.“

Obaja zišli po schodoch. Flavian zoskočil z koňa a zveril ho do opatery koniarovi, ktorý náhlivo kráčal cez terasu od stajní. Flavian Vincenta mocne objal, potom zdvorilo chytil vikomtku za ruku. Ale ona odmietla jeho formálne gesto a takisto ho objala.

„Už sme sa nevedeli dočkať,“ povedala. „Boli sme ako malé deti, ktoré sa nevedia dočkať maškrty. Prvý raz budeme zabávať hostí sami. Moja svokra zostala u nás až do môjho pôrodu, ale minulý týždeň sa vrátila do Barton Coombs. Jednoduché túžila ísť domov a mne sa ju konečne podarilo ubezpečiť, že si poradíme aj sami, hoci nám bude veľmi chýbať – a veru aj chýba.“

„Pevne verím, že už ste sa z-zotavili, madam,“ poznamenal Flavian.

Vyzerala, akoby priam rozkvitla. Pred mesiacom priviedla na svet chlapca, prišiel o dva týždne skôr, ako ho čakali.

„Nechápem, prečo ľudia hovoria o pôrode, akoby to bola smrteľná choroba,“ vikomtku ho chytila pod pazuchu a vykročila s ním hore schodmi, zatiaľ čo Vincent so psom šiel z dru-

hej strany. „Nikdy som sa necítila lepšie. Dúfam, že aj ostatní prídu skoro, aby sme nepraskli od vzrušenia alebo neurobili niečo iné nespôsobné.“

„Mal by si so mnou ísť do salóna na drink, Flave,“ nadhodil Vincent, „prv než si niekto z nás dvoch vezme do hlavy, že ťa zavedie do detskej izby, aby si híkal nad naším synom a mojím dedičom. Usilujeme sa pochopiť, že iní ľudia doňho nemusia byť takí zbláznení ako my.“

„Má všetkých d-desať prstov?“ spýtal sa Flavian.

„Má,“ odvetil Vincent. „Zrátal som ich.“

„A verím, ž-že aj všetko ostané je na svojom mieste,“ dodal Flavian. „To mi odľahlo. Ale veru som poriadne vysmädnutý.“

Híkание nad novorodencami nikdy nepatrilo medzi jeho obľúbené činnosti. No znova cítil bolesť pri pomyslení, že Vincent nevidel svojho syna a ani ho nikdy neuvidí. Dúfal, že ostatní prídu čo najskôr. Vince bol ich obľúbenec, hoci nikto z nich to nepovedal nahlas. Flavian vždy zabarikádoval svoje city, keď boli nablízku aj iní.

Dofrasa, Vince nikdy nebude hrať so svojím synom kriket.

A ja tu stojím celý rozcitlivený a slzy mám na krajíčku, pomyslel si Flavian, len preto, lebo je tu doma, hoci to slovo sa nevzťahovalo na to miesto, iba na ľudí, ktorí tu s ním onedlho budú spolu s Vincentom. Potom mu tu už nebude nič hroziť. Absurdné!

Len čo vošli do salóna, uvedomili si, že od príjazdovej cesty sa ozýva kľopot konských kopýt a štrngot postroja zapriahnutých koní. Ale nebol to Flavianov koč, ako pochopil, keď vyzrel cez okno. A nebol ani Georgeov, ani Ralphov. Žeby Hugov? Alebo Benov? Ben – sir Benedict Harper – sa nedávno usadil vo Walese a spravoval nejaké uhoľné bane a železiarne, ktoré vlastnil starý otec jeho manželky. Bolo to dosť bizarné a nepravdepodobné. A ešte ohromujúcejšia bola skutočnosť, že všetci okrem Vincenta sa tam v januári trmácali na jeho svadbu. Mohli tam uviaznuť aj na mesiac. A čo by robili mesiac vo Walese? Uprostred zimy? Všetci by si mali

dať vyšetriť hlavu. Samozrejme, on veru nemal hlavu v poriadku, odkedy mu do nej strelili počas jednej pamätnej bitky na Pyrenejskom polostrove. Teda, pamätnej pre ostatných. Preňho to bola len obrovská medzera, akoby ju prespal a do počul sa o nej až neskôr.

„Ach,“ vzdychla lady Darleighová a pritisla si ruky na hrud', „prichádza ďalší hosť. Musím ísť dolu. Mohli by ste zostať tu, Vincent, a postarať sa, aby mal lord Ponsonby čo piť?“

„Idem s vami, Sophie,“ vyhlásil Vince. „Flavian je dospelý chlapec, vie si naliať aj sám.“

„A nevylejem ani kvapku,“ súhlasil Flavian. „Ale ak d-do-volíte, idem dolu s vami.“

Už znova boli vzrušení ako malé deti. Čoskoro budú spolu všetci siedmi. Ľudia, ktorých mal najradšej na svete. Jeho priatelia. Jeho záchranné pásy. Bez nich by veru tie tri roky neprežil. Možno telo by prežilo, ale určite by si nezachoval zdravý rozum. A ani teraz by bez nich neprežil.

Bola to jeho rodina.

Mal aj inú rodinu, ľudí, s ktorými ho spájali pokrvné zväzky a minulosť predkov. Dokonca ich mal takmer bez výnimky rád, aj oni mali radi jeho, ale týchto šesť priateľov – Georgea, Huga, Bena, Ralpha, Imogen a Vincenta – ľúbil z celého srdca.

Dofrasa, to čo má znamenať? Vraj *ľúbil z celého srdca*! Pri takých slovách by sa každý správny muž povracal. Ešte šťastie, že ich nevyslovil nahlas.

Keepingová, prebleslo mu hlavou, keď kráčal dolu schodmi, aby sa zvitál s novým príchodzím. Zrazu mu v mysli naskočilo meno tej ženy. Tá vdova sa volá pani Keepingová.

Zvláštne meno, ale napokon aj jeho meno bolo zvláštne. Arnott. Keď človek rozmýšľal dlhšie nad menami, všetky pôsobili zvláštne.

Kým Agnes prišla domov, odložila si čepiec aj kožuštek, upravila si vlasy a umyla ruky, srdce jej už prestalo splašene biť,